

Hayatın devredip duran hallerini yarıda kesmek istemiş. Garip. Üzüldüm.

Kendim öyle zamanlar yaşadığımda, nasılsa *oyunun* bir gün biteceğini söylerdim. Bir Go oyununda yaptığınız hataların hep orada durması gibidir hayat, yüzünüze vurur, unutmak, görmezden gelmek mümkün değildir, bu kadarsa ben artık devam etmeyeyim dersiniz, geçmiş geçmişte kalmamıştır, salkım saçak her gece odanızdadır ve bu, karanlığın, ebedi karanlığın ve sahnenin dışına adım atıvermenin çekiciliğini besler. Yönetmen sizi çağırmadan çıkmak istersiniz. Ben bu rolü beğenmedim demenin bilinen tek yoludur.

Hayat aptallar için güzel. Bunu tekrar edip durmak da başka bir aptallık tabi. Herkes tesellisini başka bir şeylerde buluyor, yoksa *burnu yok'un burnuna değen* kimse için, o her şeyin gerisinden sırtan anlamsızlık hayatın sönmeyen gürültüsü.

Taşınması gereken bir yük. İnsanın belki de hayatı fazla ciddiye almasından kaynaklanan bir yük. Tanrı'ya soracağın tek soru, demişti biri bana, o zamanlar -ki Agnostik yalnızlıklar peşindeydim- *var mısın?* derdim, demiştim; şimdi olsa, *ciddi misin?* derdim sanırım, çünkü şüphem, Allah'ın *feci şekilde* kendiyile dalga geçtiği...

Kainat Allah'ın kendine yaptığı bir espri mi acaba?

Ve biz gülmek yerine esprinin ardını araştıran aptallar mıyız?